

בבית גם כשהיא בבית שומרת דניאל על הופעה נאה ומטופחת. אותי לא יתפסו אף פעם בחלוק מרושל. מקושטת בגלגלים בשיער או במסכת-קדם על הפנים. היא מכריזה בגאווה מאוד מוצדקת.

שמבחינה כלכלית אביהם יוכל להעניק להם יותר ממני. בומן הראשון היינו ארבעתנו במשבר. גרתי קרוב אליהם, ונפגשתי איתם יום-יום. אני חושבת שהצלחנו כי הם רגועים ויציבים, ואני מקווה שיוכלו לתפקד היטב בחיים. הקשר (המשך בעמוד 32)

שופעת סקס גם כשהיא לבושה ספורטיבית - חולצה משוי בגד-הריקוד שלה. אותו הביאה מתורכיה, ועבורו שילמה 600 דולר.

קרה. התאכזבתי, והאכזבה לא הוסיפה שוסידבר לחייהנישואין שלנו. כאשר הרגשתי צורך להוכיח לעצמי שאני יכולה להיות לא רק ספרית או תופרת, הלכתי לקורס לאחיות. אני אוהבת את המיקצוע הזה. אוהבת לעזור, להעניק, להקל, ויש לי

אצלה מיוון גדול על הריצפה. הרבה כרים ציבעוניים, שעשתה בעצמה, ציורים מעשהידיה על הקירות, קוצים בתוך נעל גבוהה ישנה, שאותה צבעה בזהב. **סיפרה דניאל על חייה:** הוריי הם מפוליי, ניצוליי-שואה. הם

שאחרי ההופעה תהיה טובה. אמרתי שאצלי אין הופעה אחרי, והפסדתי את העבודה. גברים נהנים מריקודי-בטן. זה מדליק אותם, אני חושבת. הריקוד הוא בהחלט סקסי, חושני, אבל אני משתדלת לא להיות פרוכטיבית

המון סיפוק מזה. עם החולים תמיד יש לי קשר טוב.

ברומטר של המצב

אחרי 15 שנות-נישואין הגענו להחלטה משותפת - להתגרש. היה ברור שאנחנו לא מתאימים זה לזה, בעלי אופי שונה. את שני הילדים - הבת, כיום בת 14 והבן, בן 13 - הערפתי להשאיר אצל אביהם. היתה לי בעיה עם ההחלטה הזאת - ידעתי שאצטרך להתמודד עם ריעות מנוגדות של אנשים. הרי זה די נדיר שאשה תוותר על ילדיה. הייתי בקונפליקט. בעלי לא הסכים שאקבל את שניהם. יכולתי לקחת אליו רק את הבת, אבל ויתרתי, כדי למנוע פירוד בינה לבין אחיה. הפרש הגילים ביניהם קטן, הם גדלו כמעט כתאומים, עם קשר חזק ביניהם, וחששתי לעשות להם עוול ולגרום להם לעוד טראומה, בנוסף לטראומת הגירושין. מלבד זאת, ידעתי

התגרשו כשהייתי בת שלוש. את אבי שכבר אינו בחיים. לא היכרתי מעולם. גדלתי כילדת-חורף בקיבוץ נחשולים. הייתי ילדה עצובה, מופנמת, הסרת-ביטחון, רזה, לא יפה. הרגשתי יוצאת-דופן, מנותקת ובודדה. הייתי צריכה להתמודד עם החיים מגיל קטן. מאוחר יותר הייתי במוסד של ויצו בחיפה. לא הייתי תלמידה מצטיינת, לא היו לי התנאים לכך. קשה ללמוד בלי שלושה נפשית ועידוד של הורים. כשהייתי בת 15, העמידו לפני שתי אפשרויות: ללמוד להיות תופרת או ספרית. התחלתי לעבוד במיספריה. בגיל 18 נישאתי. הכרתי אותו דרך אחותי הגדולה - הוא היה חבר שלה. הוא מבוגר ממני בשבע שנים. התחתנו ברבנות, בטקס צנוע. אני עברתי, והוא למד באוניברסיטה, ועבר בעבודות מזדמנות של סטודנטים. הסתפקתי במועט, המצב הכלכלי שלנו היה לחוץ וקשה. היכרתי שיגמור את לימודיו, ואז - כך ציפיתי - אקבל יותר פינוק ויחס. כשזה לא

מדד. לא צריך לעבור את הטעם הטוב. יש גברים שקצת מאבדים את הרסן, מנסים לתחוב טיפים דווקא לתוך החויה. במיקרים כאלה אני מורידה להם את היר בעדינות לכיוון החגורה. לפעמים מרביקים שטרות-כסף, בדרך-כלל של 10 שקלים. כמות הטיפים תלויה בקהל - הקהל המיוזחי הוא חם יותר, ומרביק יותר כסף. אבל גם הקהל האירופי מתחיל להתרגל לריקודי-בטן, וזה, כמובן, משמח אותי. לפעמים אני מוזמנת לאירועים מישפחתיים של לא-מיוזחים, בתור אטרקציה."

קוצים בתוך נעל

כל השנים היא היתה חיפאית. מזה שיבעה חודשים היא גרה בתל-אביב. למרות שהיא פתוחה וחברותית, היא אומרת, אין לה עדיין חברים בתל-אביב. היא גרה ברירה שכורה, בת שני חדרים, במרכז העיר. במקום מיטה יש